

Moest ik ermee stoppen, ik zou het allemaal heel erg missen

Bij elke sportclub werken een aantal mensen zich uit de naad achter de schermen. Guido Demets (68) haalde de voorbije weken alles uit de kast om alles administratief rond te krijgen voor het komende seizoen. Het hart van de Zwevegemaar klopt dan ook altijd wat sneller als hij het woord basketbal in de mond neemt.

Van wie heb je de basketmicrobe geërfd?

Simpelweg: van niemand. Ik ging als tiener naar het atheneum en het basket was er aan de school verbonden. Stel je er niet te veel bij voor, want zo sportief waren de scholen niet in de jaren '60. Er waren in die tijd nog niet veel ploegen. Olumpia had toen wel enkele goeie trainers. Zelf speelde ik bij Olbak, waar we puur voor de fun speelden. Ons jeugdteam (scholieren) was niet sterk, ook al omdat het ons aan basiskennis ontbrak. Mijn leeftijdsgenoten Jo Rousseau en Guy Vervaeke waren leeftijdsgenoten van mij. Ze speelden al bij de eerste ploeg en deden tweemaal per jaar met de scholieren mee. Dit was dan in de wedstrijden tegen stadsgenoot Olumpia. Ik ben begonnen in 1965 en heb er tien seizoenen gespeeld om daarna naar Kortrijk Sport over te stappen samen met mijn beste vriend. Ik ben er altijd gebleven. Later fuseerden we met CB Kortrijk om uiteindelijk op te gaan in Kortrijk Spurs.

Waar speelden jullie met Olbak destijds?

Met de jeugd basketten we toen op een overdekt veldje op de Veemarkt. Vooraleer we startten, moesten we onze korven ophalen in de slachterij waar nu een rust- en verzorgingstehuis staat. We moesten dus eerst flink wat sleuren vooraleer we konden beginnen. We kledden ons om in een klein cafeetje op wat krukjes. Je kan je dat nu niet meer inbeelden. Wij speelden overdekt, maar er was ook nog een terrein in de open lucht. In de winter was het echt soms bitterkoud.

Was de sport toen populair in Kortrijk?

Kortrijk Sport, de oudste ploeg van West-Vlaanderen, was

in die tijd vooral een damesploeg. Langzamerhand kwamen er meer en meer jongens. In 1965 kwamen de dames uit in eerste nationale. Het niveau van toen is echter niet meer vergelijkbaar met dat van nu. Vooral in de jaren '80 is dat toch enorm gestegen. Naast Kortrijk Sport had je dus Olumpia, maar ook Olbak en Nemea die vooral in provinciale actief waren.

Was je zelf een goeie speler?

Neen, ik kon wel mijn plan trekken, maar ik miste techniek. Ik was een vrij goeie shotter, maar het dribbelen ging me niet af. Je moest me nooit op de spelverdeling uitspelen, ik ging voortdurend de bal verliezen. Ik had dan wel een redelijk goede fysiek, een echte sportman ben ik nooit geweest. Ik kon zeker mee, maar was geen topper.

Nu ben je al jaren secretaris. Wat houdt die functie eigenlijk in?

Ik heb een hele dag nodig om alles te vertellen wat ik doe, maar de rode draad is toch dat je niets mag vergeten. Ik ben onlangs drie dagen bezig geweest om de kalenders te maken voor de teams

in de Lange Munte, want er wordt ook nog handbal en volleybal gespeeld op hoog niveau. Bij die opmaak moet je iedereen proberen tevreden te stellen. De eerste teams spelen nu allemaal op het hoofdterrein omdat ze allemaal promoveerden. Tegen 15 mei moet je de ploegen (liefst 56 teams!) inschrijven en laten weten op welk moment ze zullen spelen. Daarnaast zijn er de subsidieaanvragen bij de Stad Kortrijk en Basket Vlaanderen die ook de nodige administratie vragen. Ik hou veel zelf in handen omdat ik wil dat het in orde is, dat is wellicht mijn grootste probleem. Alles wat de administratie betreft, passeert via mij, bij voorbeeld ook de contacten met de bond. Nu is alles digitaal, vroeger gebeurde alles met de post. De hele papiermolen van toen gaat nu veel sneller. Ik ben en blijf een bezige bij! Ik zit dan ook niet veel in de tribune tijdens matches. Vooral voor de fanionploegen heb ik graag

dat alles in orde is voor en tijdens de wedstrijd.

Delegeren is niet makkelijk. Van wie krijg je binnen Kortrijk Spurs hulp?

Als het over de kalenderopmaak gaat, is er Mieke Bruneel die de wedstrijden van de dames plant op de site van de Mimosa. Marc Deloddere houdt zich bezig met de kalender van SC Drie Hofsteden waar alle jongste ploegen (U8-U10-U12) spelen aangevuld met een aantal oudere

ploegen (U21C en enkele fanionploegen spelen daar ook). Ik doe dus de kalenders van de teams die in de Lange Munte actief zijn. Michelle Coucke ontfermt zich over de centrale ledenlijst (toch een kleine duizend leden) en verzorgt de mailinglijst, Bruno Vandeginste houdt zich overkoepelend bezig met de algemene jeugdwerking. Iedereen draagt zo zijn steentje bij om alles organisatorisch in orde te brengen en dat allemaal op volledig vrijwillige, onbezoldigde basis!

Haal je veel voldoening uit je werk?

Mijn vrouw zegt wel eens dat ik gek ben dat ik het me allemaal nog aantrek, maar ik kan niet anders. Moest ik ermee stoppen, dan zou ik het heel erg missen, ook al is het soms toch wat veel. Ik doe dit al sinds eind de jaren '70, zo goed als fulltime. Ik weet als secretaris of penningmeester ondertussen al heel goed hoe alles in elkaar zit. Ik ben trouwens ook een aantal jaren provinciaal scheidrechter geweest naast mijn taak als secretaris. Zo behoedde ik de club van boetes omdat we te weinig refs hadden.

Welke anekdote zal je altijd bijblijven uit die rijke basketbalgeschiedenis?

In de jaren '70 waren er wel eens autoloze zondagen. We zijn met Olbak toen één keer met de bus op verplaatsing getrokken voor een match aan de kust. Enkel bussen mochten toen door en dus hadden we de weg voor ons alleen. Dat was echt wel uniek. We zijn ook ooit in eerste provinciale bijna gedegradeerd. We speelden tegen Zwevegem dat kampioen kon spelen. De tegenstander had de sterke Hongaar Karpati in haar rangen, maar die werd door de 16-jarige Patrick Melsens volledig uit de match gehouden. We wonnen die wedstrijd met één punt en waren gered. We hebben toen een flink feestje gebouwd ook al was dat toen nog geen mode.

STEVEN VERHAMME

07/2020